

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Χειροτόμητον ἐπὶ τοῦ Ἰκουργεῖου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παροχὸν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν διηρησίας, καὶ διὰ τοῦ Οἰκουμένηου Πατριαρχεῖου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἐριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΟΥΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῶν 100. Ἐξέμνητος δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατηρ. 38.—
Αμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἑλῶν ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλήνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουθήμετου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐβριεῖδου ἐριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβακείουον

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις, 11 Μαΐου 1929

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 23

38^η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Η ΤΑΝ ἀπομνημόνευον καὶ λαγοκοιμώμενον στὴν πολυθρόνα τοῦ γραφείου, ὅταν μὲ ξύπνησαν, ἀπὸ τὸ δράμα, κάτι δυνατὸ καὶ ἀσυνήθιστον κρότου. Πετιέμαι στὸ μπαλκόνι καὶ τί νὰ ἴδω ; Γκρεμίζεταν ὁ ἀντικρυνός μας φοβρός !

Ἀηλαδὴ, γὰ λέω τὴν ἀλήθεια, ὁ φοβρός δὲν γκρεμίζεταν μενᾶχος του : τὸν γκρεμίζαν ἕνα σαρὸ μαστόροι. Γιατὶ ὁ γείτονας μας, στὸ οἰκόπεδον τοῦ φοβρῶν, θεχτιέε ἕνα φίλδ' οὔτι, — αὐτὸ ποὺ χιχεται κίδλας ἀκόμα στὴ γωνιά Ἐβριεῖδου καὶ Ἁγίου Δημητρίου. Ἀλλὰ ἐγὼ, προληπτικὸς πάντα, συλλογιστήκα ἀμέσως : Τί σπάνιον, τί παράξενο, τί μεγάλο πρᾶγμα λοιπὸν θὰ συμβῆ ; Φόναξα καὶ τὴν κορά-Μάρθα στὸ μπαλκόνι, τῆς ἔδειξα τὸ θέαμα καὶ τῆς ἔκαμα τὴν ἐρώτησιν

Καθήμενος απεναντίας της σελήνης... (Σελ. 272, στ. α')

σε σ' έναν ανήφορο που με δυσκολία τον ανέβαινε. Τότε ο υπάλληλος ξαναπήρε στο βαγόνι κι' είπε: «Οι επιβάτες τρίτης θα κατεβούν κάτω και θα απρόχουν για να βοηθήσουν τη μηχανή. Οι επιβάτες δευτέρας θα κατεβούν επίσης και θα πηγαίνουν με τα πόδια, για ν' αλυφρήσουν το τραίνο. Και μοναχά οι επιβάτες πρώτης θα μείνουν μέσα». Και γυρίζοντας στον επιβάτη που είχε ζητήσει τα λεπτά του: «—Τα βλέπεις τώρα;»

Ανάλογο με κάποιο «Χίλιο-μύριο» δικό μου, αλλά ίσως πιο άστοχο, μάς διηγείται η Ροζίτα. Κάποιος άνοιξε παπουτσιάκια άντικρι σ' ένα άλλο παλιό. Κι' έγραψε απέναντί για ρακλάμα: «Τα παπούτσια μου πουλιούνται και στα δυο ήμισφαίρια». Τι να κινή ο παλιός;... Σκέφτηκε, σκέφτηκε, κι' έπιτέλους έγραψε κι' αυτός απέναντί από το μαγαζί του: «Τα δικά μου παπούτσια πουλιούνται και στα τρία ήμισφαίρια». Κόκκιλο δ' άλλος!

Το «Αρρωμένο Κύμα» κι' η «Αλαφοδίκωτη» μάς διηγούνται το ίδιο νόστιμο ανέκδοτο με μικρές παραλλαγές: Κάποιος έλαβε μια φορά ένα γράμμα απλήρωτο. Πλήρωσε διπλά ταχυδρομικά για να τ' πάρει, με την ιδέα πως θάταν τίποτα σπουδαίο. Αλλά το γράμμα, από μακρινό και ξεχασμένο σχεδόν φίλο, δεν έγραφε παρά τό εφής: «Είμαι καλά, σε άποζομαι». Ο παραλήπτης τό φουσκός και δεν κρύωνε. Και για να... κρυφά, έστειλε κι' αυτός στο φίλο του, απλήρωτο επίσης, ένα μεγάλο ταχυδρομικό δέμα. Για να τό πάρει, ο άλλος πλήρωσε τα μαλλοκάφητά του. Και φαντασθήτε τη φούφρα του όταν τό άνοιξε και βρήκε μέσα μια πέτρα και τα λόγια αυτά: «Φίλε μου, η είδηση για την καλή σου γεία σήκωσε από τό στήθος μου ένα βάρος σαν αυτή την πέτρα που σου στέλνω».

Ένα χιώτικο ανέκδοτο μάς δεικνύει κι' ο Νάρκισσος, αλλά τό νοστιμότερο απ' όλα. Κάποτε ο Ζουλτάνος μήνησε πως θα πήγαινε στο χωριό του. Οι προσεχέ φιλοτιμήθηκαν να του δείξουν πως είναι μυαλωμένοι άνθρωποι: κι' έστειλαν στην Πόλη έναν να τούς βρή και να τούς αγοράσει... γνώση. Ο άπεισταλμένος πήγε και σ' έναν Έβραιο, τού είπε τί θέλει, κι' ο Έβραιος τού έδωσε ένα κουτί, λέγοντάς του πως έπρεπε να τ' άνοιξη μπροστά σ' όλους τούς προσεχούς. Όταν έγινε αυτό, πετάχτηκαν απ' τό κουτί μέλισσες. Μια μέλισσα κέντρωσε τό μασέ-Τζαωνή στο κούτελο. Οι άλλοι, βλέποντας τό κούτελό του προσημένο, ένοιωσαν πως ήταν από τη γνώση. Κι' άρχισαν να φωνάζουν στις μέλισσες: «Καλά σε, έλάτε και στα κούτελά μας!»

Μετά τη διήγησή του, ο Νάρκισσος προσθέτει: «Αν τώρα οι άνθρωποι είναι πιο διαβολοκένοι, τό λάθος βέβαια δεν είναι δικό μου.» Αλλά ούτε δικό μας' ούτε και τού 'Ελευθερίου Ρουσσάκη που ένα τέτοιο άφελος και νόστιμο μάς διηγείται κι' αυτός: «Μια φορά, λέει, ένα χωριάτικο άντρούγιο καλώθηκε σ' επίσημο τραπέζι. Στις προσποσεις, ή χωριάτικα σήκωσε τό ποτήρι της και φώναξε: «Χαρετίσματα!» Οι άλλοι γέλασαν, εκείνη ή καϊμένη ντροπιστάκης. Και όταν ήρθε ή ώρα να ξαναπή, ρώτησε κρυφά τόν άντρα της: «Τι να πω;» «Πες και σάπα!» τή συμβουλεύει φρόνιμα αυτός. Κι' ή χωριάτικα, σηκώνοντας τό ποτήρι, δυνατά και θριαμβευτικά: «Πες και σάπα!» Φαντασθήτε τί έγινε τού τραπέζι. Μά και στο γραφείο δέ γελόσασμε λιγότερο...

Τό γλέντι συνεχίζεται... μεταμεσονυχτίας ποθ' όρας. Οι άπαν- τήσεις ποδ διαδίδω τώρα στην δημόγηρη, είναι ήμια νοστιμότερη από

την άλλη. Και τά γέλια πάνε κρεσσέντα ποδ λένε και στη μουσική. Όταν ο μεγάλος Κινέζος άρχηγός Λι-Χούγκ-Τσάγγ, — διηγείται ή Σπαράτη, — βρισκόταν στο Λονδίνο, ένας άγγλος κτηνοτρόφος πού έστειλε δώρο ένα θαιμάσιο σκύλο. Κι' ως αντίδο- ρο, έλαβε από τόν Κινέζο τό ακόλουθο εκπληκτικό γράμμα: «Σας άφάρω τις πιο θερμές μου ευχαριστίες για τό έργο δώρο σας. Πρέπει όμως να σας πω, πως από καιρο έχω πάθει να πώ- γω σωληρό κρέμα. Βούτσο οι όδηγέτες μου, που τούς έδωσα τό σκυλί σας, τό έφαγαν όλο και μου είπαν πως τό κρέμα του ήταν περίφημο!»

Ένας πλούσιος τραπεζίτης. — διηγείται ο Στραγγός τού Πόνου, — άρρώσθησε κάποτε και φώναξε ένα διάσημο γιατρό. Ο γιατρός τόν εξέτασε καλά, έπειτα έβγαλε από την τσέπη του ένα μπουκαλάκι, τού τόβηλε στη μύτη και τού είπε: «Ανα- πνεύσαστε... τώρα είστε καλά! — Ευχαριστώ, γιατρέ μου, λέει ο τραπεζίτης. Και... τί σας χρωστώ; — Χίλια φράγκα!» άπαν- τή ο γιατρός. «Άμείως ο τραπεζίτης θύζει από τό πορτοφόλι του ένα χιλιόφραγκο, τό πληρωάζει στη μύτη τού γιατρού και τού λέει: «Αναπνεύσαστε... τώρα είστε πληρωμένος!» — Τό ίδιο άκριβώς ανέκδοτο μάς διηγείται κι' ο Καρδινάι.

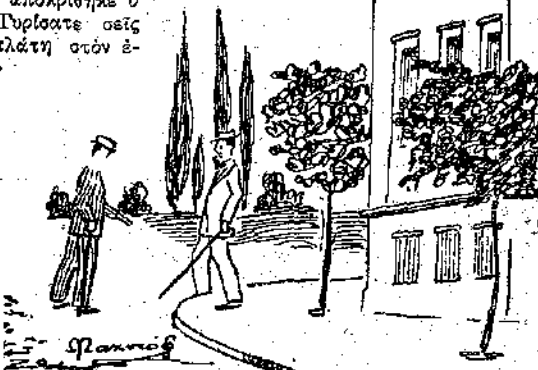
Κάτι για γιατρό και για γιατρικά, άκόμα πιο νόστιμο και διδακτικό, μάς διηγείται κι' ο Πιτσιρίκος τού 'Αργεντιού. Κά- ποιος πλούσιος είχε τή μανία να καλή όλους τούς γιατρούς και νύγοράη όλα τά γιατρικά ποδ τού έγραφαν. Μια μέρα ή γυναί- κα του τού είπε: «Τι τούς θέλεις τούς γιατρούς;» — «Ε, τής απάντησε, θέλουν να ζήσουν κι' αυτόι οι καϊμένοι. Κι' αν δεν τούς πάρω εγώ, ο ένας κι' ο άλλος...» — «Καλά τούς για- τρούς, τού είπε πάλι ή γυναίκα του: μά τόσα γιατρικά...» — «Ε, τής άποκρίθηκε, θέλουν να ζήσουν κι' οι καϊμένοι οι φαρμακο- ποιόι...» — «Βούτσο σου δεν παίρνεις κανένα απ' αυτά τά για- τρικά ποδ αγοράζεις», λέει πάλι ή γυναίκα. — «Α, με συγχωρείς! τής άπαντά εκείνος ζωηρά: θέλω να ζήσω κι' εγώ!» — Ο μύθος δηλο... και τά λοιπά.

Ένας ζουκλέφτης, — διηγείται τώρα ή 'Ανδαιουσία, — άπολογή- θηκε στο δικαστήριο έτσι: «Κύριε πρόεδρε, σας άρκίζομαι, είμαι ά- θώος. Αλλά τό γάλο δεν τόν έκλεψε. Τόν έχω τόν σκύλο μου από τότε ποδ ήταν μικρό γαλάσκουλο και μαγάλωσος. Την άπολογία αυτή τήν άκουσε κι' ένας χωριάτης, που είχε κλέψει κι' αυτός ένα τρυφερό. Κι' όταν ήρθε ή ώρα ν' άπολογηθή, τή θυμήθηκε κι' είπε: «Κύριε πρόεδρε, σας άρκίζομαι πως είμαι άθώος. Αλλά τό τρυφερό τόχο από τότε ποδ ήταν ένα μικρό πιστολάκι. Στο σπίτι μου μαγάλωσος!»

Παλλοί, φαίνεται, έχουν την ιδέα πως μαγάλωσων και τάφυχα. «Έτσι κι' ο χωριάτης τής Πυγολαμπίδας, ποδ όταν είδε κάποτε στην Καβάλλα τόν «Αέρωφ» κι' άκουσε πως ήταν μόνος πάνες χρό- νων καρτά, φώναξε: «Κι' είναι τόσο μεγάλο; Άμ σε καϊμιά πενήν- ταριά χρόνια δεν θα τό χωρείς τό λιμάνι!»

Τώρα έρχονται οι... βολταριστές. Κα- θώς έξερετε, ο Βολταίρος σάθησε ένας από τούς πιο έξοτους ανθρώπους τής Γα- λλίας και τού κόμπου, κι' εκατοντάδες ά- νέκδοτά του κυκλοφορούν. Έν' απ' αυτά μάς διηγείται ή 'Εργίση. Όταν ο Βολ- ταίρος ήταν στο Βερολίνο, τού είπαν μια μέρα πως ο βασιλιάς, ο Φρειδερίκος ο Με- γάλος, ήταν μαζί τού θουαρεστημένου. Ά- μείως ο Βολταίρος έτρεξε τού παλάτι να βαδισθή. Έκει, μόλις τόν είδε ο Φρειδε- ρίκος, ποδ πραγματικώς κάτι είχε μαζί του, τού γύρισε τήν πλάτη. «Α! έκαμε ο Βολταίρος' ώστε δεν είναι αλήθεια πως με θεωρείτε έχθρό; — Πως; άπόρησε ο Φρειδερίκος. — Μά βέβαια! άποκρίθηκε ο Βολταίρος. Γυρίσατε σεεις ποτέ τήν πλάτη στον έ- χθρό σας;»

Συχνά — μάς διηγεί- ται ο Χρυ- σοθήρας, — ο Βολταίρος ειχ' ένοχλή- σεις από δε- άφορους άρ- χάρους, ποδ τού πήγαι- ναν να δια- δόση και να κρίνη χειρό- γραφά τούς. Μια μέρα, ένας νέος

Πώς να μίν κουστουμ;... (Σελ. 271, στ. ε')

πήγε και τού άφησε μια τραγωδία, τυλιγμένη έπιμαλώς, κι' από τότε πήγαινε κάθε τόσο να τόν ρωτά αν τή διάβασε. Ο Βολταίρος δεν ει- χε καν άνοιξη τό χωριό δέμα. Αλλά για να ξεφορτωθή τόν άγλη- ρό, μια μέρα τού ειπε πως διάβασε τό έργο του και... δεν έμεινε κα- θόλου ευχαριστημένος. Γιατί τό θέμα ήταν έλαφρό, ο διάλογος σχι- νοσιμής, ή πλοκή σκοτεινή κτλ. Ο νέος τότε πήρε τό δέμα, τό άνοιξε και, κατάπληκτος ο Βολταίρος είδε πως δεν είχε μέσα παρά... ά- γραφο χαρτί!

Αλλ' αν αυτό τό ανέκδοτο είναι μάλλον «εις βάρος» τού Βολται- ρού, να εν' άλλο «όντερ» ποδ μάς τό διηγείται ή 'Εθνική Πίστις. Μια μέρα πήγε στο σπίτι του ο φίλος του Ρουσσά. Δεν τόν βρήκε και. Και για να γελόση, έγραψε άπάνω στο τραπέζι του, ποδ ήταν γεμάτο σκυλή, τή λέξη cochoi (γουρούνη). Την άλλη μέρα, ποδ τόν είδε στο δρόμο, τού ειπε πως πήγε στο σπίτι του και δεν τόν βρήκε. Κι' ο Βολταίρος: «Τό έξω, τό έξω» είδα στο τραπέζι μου... τό έπισκε- πτήριό σου!»

Τό ακόλουθο, ποδ μάς τό διηγείται ή 'Ατρομήτη Φοβητοίρα, είναι κι' αυτό «εις βάρος» του. Ο Πιρόν, ο περίφημος σατυρικός, ήταν έχθρός του κι' όλο τόν κειραζε. Μια κυρία είχε προσκαλέσει κά- ποτε στο τραπέζι της και τούς δυό, Ο Βολταίρος δέχτηκε να πάη, αλλά με τή συμφωνία να μίν επιτραπή στον Πιρόν να πη περισσοότερες από τέσσερις λέξεις. Ο Πιρόν συμφώνησε και σ' όλο τό διάστημα τού γεύματος έμεινε σιωπηλός... Στο τέ- λος, ο Βολταίρος σηκώθηκε κι' έκαμε τήν ακόλουθη πρόταση: «Τι θαμναίο γεύμα! τί εξίσια φαγητά! Μου ήλθε, αλήθεια, να έπιψω και να τά καταβροχθίσω όλα, ο- πως ο Σαρψών τούς Φιλισταίους!» Τότε πιά μίλησε κι' ο Πιρόν. Και δεν ειπε παρά τις τέσσερις αυτές λέξεις: «Με τήν ίδια σιαγόνα;» (Και θυμάστε βέβαια με τί τε- τραπόδου σιαγόνα έπιψε ο Σαρψών κα- τά τών Φιλισταίων...)

Η Γλυκερία Χαρομένη μάς διηγείται: Όταν ο βασιλιάς Γεώργιος έπρόκειτό να πάη κάποτε στο Γαλαξίδι, οι έπίσημοι έ- κει ρώτησαν τόν Δήμαρχο τί έπρεπε να τού ποδν στην παρουσίαση. «Ο,τι θα τού πώ κι' εγώ», τούς ρώτησε ο Δήμαρχος. Ο- ταν πήγε ο βασιλιάς, ο Δήμαρχος σάθησε μπροστά του εις προσοχή, χαιρέτησε και συστήθηκε: «Καβαλιέρος, ιατρός και δή- μαρχος Γαλαξιδίου». Φαντασθήτε τώρα τήν εκπλήξη τού βασιλιά, όταν άκουσε κι' απ' όλους τούς άλλους τό ίδιο! — Τό παλιό αυ- τό ανέκδοτο, ποδ είναι, φαίνεται, ιστορι- κό, μάς τό διηγείται κι' ο Τριπιθαμίτης.

Άλλο τού Γεωργίου μάς διηγείται κι' ή 'Ηώς. Στην ένηλικίωση τού Διαδόχου πήγαν στις Αθήνες όλοι οι Δήμαρχοι τού Κράτους. Ο ύπουργός τών Έσωτερικών τούς παρουσίασε στο βασιλιά έναν-ένα: «Ο κύριος Δήμαρχος Πατρών... ο κ. Δή- μαρχος Ναυπλίου... ο κ. Δήμαρχος Οί- νωνος!... Πως; παραξενεύθηκε εδω ο βασιλιάς' γιατί ο κ. Δήμαρχος είναι όνος, κύριε ύπουργέ;» Κι' από τότε, λέει ή 'Ηώς, ο Δήμος Οίνωνος, κοντά στο 'Αργος, έλ- λαε όνομα.

Κάτι ανάλογο, κι' ίσως πιο νόστιμο, μάς διηγείται κι' ο Πέτρος Ριοναί. Αλ- λά επειδή τό πρόσωπο, με τόννομα και εις βάρος τού όποιου έγινε τό καλαμπούρι, ζή άκόμα, δεν ταυτίζει να τό βάλωμ' εδω.

Η Λαονοία, από τό Παρίσι, μάς στέλνει ένα παριζιάνικο: «Ε- νας χωριάτης, με τά πανήρια του ποδ είχαν μέσα αλά και κότες, ά- νέθηκε και σπρώθηκε στον τροχιόδρομο. «Πού πάς; τόν ρωτά ο εισ- πράχτορας. «Στόν τάδε σταθμό», άπαντά ο χωριάτης. «Του γυρνάς τήν πλάτη, ελόγημένε!» τού άπαντά ο εισπράχτορας, θέλοντας να πη πως ο επιβάτης έπρεπε να πάη τό άλλο τραίμ, ποδ πήγαινε αντί- θετα. Κι' άμείως, χωρίς λέξη, ο χωριάτης σηκώθηκε... και κάθη- σε στον άντικρινό πάγκο!»

Έν' ανέκδοτο τού Μεγάλου Ναπολέοντος μάς διηγείται ή 'Αν- θιωμένη Μηλιά: Όταν ήταν ακόμη Πρώτος Ίπτατος, πήγε σ' ένα γεύμα. Άντικρύ του καθόταν μια κυρία. Στη μέση τού γεύματος, άνψ όλοι έπρωγαν και μιλούσαν εδωθα, ο Ναπολέων άξαφνα στρίγγλιασε.

Σηκώθηκαν όλοι άνήσυχoi και τόν περικύκλωσαν, ρωτώντας τί είχε πάθει. Ο Ναπολέων γύρισε τότε στην άντικρινή του. «Κατά λάθος σέξ κάτσα τό πόδι, κυρία μου, εγώ λέει' δεν τό αίστανθήκατε; — Τό αίστανθήκα, άπαντά εκείνη, αλλά τί σχέση έχει τό πόδι μου με τή στριγγλιά σας;» Κι' ο Ναπολέων: «— Ε, λοιπόν, στρίγγλιασα εγώ, για να μη λάβετε τόν κόπο να τό κάμψτε σεεις!»

Ο Γόδιος Ασομός μάς διηγείται τό παθήμα ενός μικρού στις εξετάσεις του. Διάβασε ανεράκι' από τήν 'Ερμ' Ιστορία. Κι' οι άκρο- ατές, ποδ θαύμαζαν τήν όραία τού άνάγνωση, λιγώθηκαν άξαφνα από τά γέλια. Γιατί τόν άκουσαν να λέη: «... και έδωκεν ο Θεός εις τόν 'Αδάμ σύντροφον τήν Εβάν, και ήτο αυτή πεισομένη καλώς έωθεν και έξωθεν!» Μαγεύεται τί είχε συμβεί: Ο μικρός, αντί για ένα, γύ- ρισε δυό φύλλα τού βιβλίου' κι' έτσι από τό καρπάσιο τής Δημιουργίας, βρέθηκε στον Κατακλισμό και στην περιγραφή τής κωβι- τού τού Νώε!...

Ο Τζάν, — και μόνος ίσως από τόσα παιδιά, — μάς διηγείται κάτι ποδ συνέθηκε σ' αυτόν τόν ίδιο: «Μ' έστειλε ή μαμμά μου σε μια γνωστή της, ποδ τής είχε στεί- λει κάτι τι, να πάρω πίσω τό παιτό. Αδ- τή, με νεύμα, συμβούλεψε τό μικρό της παιδί να πη πως μάς τζερσε. Κι' έκλεινο γυρίζοντας στη μαμμά της με άπεριγρα- πτη άπορία, ρωτά δυνατά: «Πότε τό πή- γα;» «Έκαινα κάτι γέλια!» — Μά και μετς γελόσασμε πολύ, γιατί φαντασθήκαμε όλη αυτή τή σκηνή εκ τού φυσικού...

Μά κι' ή 'Ελλη Ν. Βαγια, γυρίζον- τας κάποτε από περίπατο με τή μαμμά της, άκουσε με τατιά της ένα μικρό, ά- νεθομένο σ' ένα γαϊδάρο, να λέη με θυ- μό στο πεισματάρικο ποδογύγιό του: «Ντέ λοιπόν! ντέ!... Μά ποτέ δεν θα γίνης εσύ... άνθρωπος;!» Χαριτωμένο!

Όλοσκόλιό άλλο είδους, μά πολύ νάστιμο κι' αυτό, τό ανέκδοτο τού Πανα- γιόνη Σ. Αβανίτη: Ένας κλέφτης, ποδ ήθελε να κλέψη ένα έλογο, μπήκε πρώτα στην έκκλησία και παρακάλεσε τόν 'Αη-Γεώργη να τόν βοηθήση, τάχοντάς του να μοιράση μαζί του τά κέρη από τήν κλεψιά. Τό έλογο τόκέλεψε. Πηγαίνοντας στο πανηγύρι, για να τό πουλήση, έκλεψε κι' έναν κόκκορα. «Πόσο τό έλογο; τόν ρω- τούν. — 50 δραχμές! — Μπα! κι' ο κόκκο- ρας; — 2000 δραχμές! — Τρελάθηκες; — Κα- θέλου. Τό έλογο πουλείται μαζί με τόν κόκκορα.» Τά πουλεις και τά δυό. Εύχα- ριστημένος, έτρεξε στον 'Αη-Γεώργη. Και τού λέει: «Σ' ευχαριστώ, Άγιέ μου, ποδ με βοήθησες. Ήρθα να μοιράσομε τά λε- φτά. Τό έλογο τό πούλησα 50 δραχμές. Ο- ρίστα, 25 δικές σου κι' 25 δικές μου.» Έτσι ο κλέφτης έκλεψε και τό έλογο, και τόν κόκκορα και τόν 'Αγιο.

Μια μέρα, — διηγείται τώρα ο Μαν- ντόφ, — κάποιος άπάντησε στο δρόμο ένα φίλο του, φημιζόμενο για τήν άφηρημάδα του, και πρώτα-πρώτα τόν ρώτησε για τήν υγεία του: «Πως τά πάμε;» — Ο άλλος έκαμε μια γριμιά και άναστενάξε: «Πως να τά πάμε; θες από γεράματα, θες από ρεματιμούς, αισθανόμαι σήμερα πως κου- τωταίνω!» Αυτό τού φάνηκε παράξενο τού φίλου του, ποδ τόν κοίταζε από πάνω ως κάτω. Και τότε ανακάλυψε πως ο άφηρη- μένος περπατούσε με τ' ένα πόδι στο πεζο- στόν ρεβίρο! Πως να μίν κουστουμ;

Παριζιάνικο και τό ανέκδοτο τής Κόνικης Μαγαμιέλο. Τόν καιρο τής Τρομοκρατίας, ο Νέκκερ, περνώοντας από τήν αγορά, είδε μια πινακίδα ποδ έγραφε: «Εδω πουλόμε φάρμα.» — Τι χρειαζόμ' εσαι τό εδω; λέει στον φαρμά. Τό έφερε ο κόσμος πως δεν πουλάς πιο μακριά. Σβός το!» Τήν άλλη μέρα ο Νέκκερ ξαναπάρας. Τό εδω ήταν σδυ- σμένο. Τότε λέει στον φαρμά: «Μπρά άδερφέ, σβός και τό πουλούμε. Οι άνθρωποι θλ σε περιγελούνε, γιατί έβρουν πως τά φάρμα σου δεν τά χαρίζεις!» Έτσι στην πινακίδα έμεινε μόνο ή λέξη φάρμα. Αλλά μετά τρεις ήμερες, ξαναπερνώοντας ο Νέκκερ, είπα: «Βγάλε, καλέ, και τό φάρμα. Οι πελάτες σου έβρουν πως πουλάς φάρμα. Τό μυρίζονται δά από τήν άλλη άκρη τού δρόμου!»

Τό παθήμα τής Αίνας' επιγράφεται τό λεπτό αυτό ανέκδοτο τής 'Ολόχαρης: Μια μέρα, ή Αίνα πήγε στην έξοχή, στο χτήμα τού παπ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΑΣΕΩΣ",

ΚΩΣΤΑΚΗΣ Ν. ΚΑΚΟΥΡΗΣ 'Ιάσων — εν Πύργω Βραβεύσεις εις τήν 37ην Κυριακήν

πού της. Φορούσε ένα παλιό κόκκινο φουστάνι κι' έτρεχε δά κι' εκεί.

«Εν' όστία λαογραφική, — αλλά της σατυρικής ή ποίμα λαογραφίας. — μάς λέει ή 'Αγία Δέσση: τό αίνιγμα πού έθαλαν κάποιον νησιώτης, γιά νά δείξουν στόν κόσμο πώς είναι κι' αὐτοί έξυπνοί: «Ποιά είναι τούτο πράγμα πού είναι πράσινο, τού κρεμμύδι απ' τό ταβάνι, και φωνάζει ζου ζου;» Κι' έπειδή—φυσικά—κανένας δέν τό έβλεπε, οί νησιώτες έδωσαν όστερα τή λύση: Τό σκουμπρί! «Μά είναι πράσινο τό σκουμπρί;» τούς ρώτησαν. «Και χάρητι λίγη πράσινη μπαγιλά, νά τό βάψετε;» αποκρίθησαν. «Καλά, μά κρεμμύδι τό σκουμπρί στό ταβάνι;—Γιατί όχι; άμα έχει κανένας σπάγο, τό κρεμμύδι του θέλει, και ψηλότερα! — Άμ, τό ζου ζου: φωνάζει πατέ τό σκουμπρί;—Έ, αυτό τό βάλαμε γιά νά σάς μπερδέψουμε!» αποκρίθησαν οί έξυπνοί νησιώτες.

«Η Μπουμπουλίνα μάς διηγείται; Διό αδελφοί πήραν άδεια απ' τό λόγο νά πνευ στού σπύτου νά κάμουν Παύλα. Ό ένας συνέταξε τό τηλεγράφημα: «Έρχόμαστε, στείλατε δύο ζώα στό σταβλό». Ό άλλος έπεί: «Τί χρειάζονται τόσες λέξεις; τό στείλατε και στό σταβλό νά τά σθύσουμε». Τά έσθυσαν. Έτσι ο πατέρας τούς έλαθε ένα τηλεγράφημα πού έλεγε: «Έρχόμαστε δύο ζώα». Φώναζε τότε τόν όπρητή του και τού έπεί: «Έτοιμάσε τό παχνί, κι' άμα έρθουν δύο ζώα, βάλ' τα μέσα!»

Τό ανέκδοτο τώρα της Καλαμιάς: Ένας βέλγος στρατιώτης, άπένταρος, κουτός και θηλακός, έγραψε στόν «Κόλο Θεό» ένα γράμμα, γιά νά τού γυρέψι ένατό πράγμα, και τού τό έστειλε... ταχυδρομικώς. Οί όπάλλοι του ταχυδρομείου άπόρησαν πολύ όταν είδαν τήν παράξενη έπιγραφή. Άλλά έπειδή ο φάκελλος είχε τήν έτικέττα κάποιος στρατιωτικής ύπηρεσίας, έστειλαν τό γράμμα στό Γενικό Έπιτελεσίο. Οί αξιωματικοί τό άνοξαν, λησθήσαν τόν κουτό-φτωχό στρατιώτη, έκαναν έρωτα μεταξύ τούς, τού μάζεψαν 50 φράγκα, —δέν είχαγ οι καμμένοι περισσότερα, —και τού τό έστειλαν σ' ένα φάκελλο μέ τή σημείωση: «Τό Γενικό Έπιτελεσίο έκ μέρους τού Καλού Θεού». Μετά όκτώ μέρες, έλασαν κι' άλλο γράμμα τού στρατιώτη, πού έλεγε: «Κύριε Καλό Θεό, Σ' εύχαριστώ πολύ πού μου άπάντησες τόσο γρήγορα. Σέ παρακαλώ όμως, άλλη φορά, όταν πρόκειται νά μου στείλης λεπτά, μή μου τά στείλεις, νά ζεις, διό τού Έπιτελεσίου, γιατί αὐτοί οί άξιωματικοί οί αξιωματικοί μου τρώνε τά μέσα!!!»

Τόσο χρωπητό δέν είναι τό ανέκδοτο τού 'Αισού τού Πόντου' άμα όμως τό καλοσκαφής κανένας, γελά τό ίδιο κι' ίσως περισσότερο. Ίδού: Ένας Ίταλός κι' ένας Έλληνας συζητούσαν γιά τόν πολιτισμό τών προγόνων τούς. Ό Ίταλός, γιά νά δείξι πώς οί δικιοί του ήταν πού πολιτισμένοι, έπεί: «Στίς άνασκαφές πού κάναμε, βρήκαμε και κάτ' όσπρατα μακριά. Αυτό βέβαια σημαίνει πώς οί Ρωμαίοι έγνωρίζαν τόν τηλεγράφο. —Μπά! άποκρίθηκε ο Έλληνας' άμ' έμεις πού δέν βρήκαμε κανένα όσπρατα στις άνασκαφές μας;—Έ, και τί σημαίνει αυτό; ρώτησε ο Ίταλός. — Σημαίνει χωρίς άλλα, πώς οί άρχαίοι Έλληνες έγνωρίζαν τόν... Αόσπρατα!»

Γελούσαν άκόμα οί αδελφές μου μ' αυτό τό ανέκδοτο, όταν σήκωσα τή φωνή: —Έ, θά πάψετε;... Θά κουραστήτε και δέν θάχετε πιά άλλα γέλια όταν θάκούσετε τό καλύτερο!

—Απ' αυτό; έπεί ή 'Αγάπη. Άδύνατο! —Κι' όμως! Άκούστε. Η Διμηγορία μάς διηγείται ότι τό πρώτο χρόνο της ελευθερίας, στην Ελλάδα, οί περισσότεροι όπαξιωματικοί ήταν τελείως άγράμματοι. Ένας απ' αὐτούς είχε και τή μανία νά μιλή ελληνικά. Ένα βράδυ, καθόταν στην άκρογιαλιά και ρωμαντζάρικε. Ένας φίλος του, περνώντας, τόν είδε και τόν ρώτησε: «Τί κάνεις εκεί, κώρ έπιλοχία;» Κι' ο άγράμματος ελληνιστής τού άπάντη με στόμφο: «Καθημένος άπεναντίας της οελήνης, άποθαυμάζω τήν γαλιλαϊάν της θαλάσσης!»

Άδύνατο νά σάς περιγράψω τί έγινε, στό γραφείο, μόλις άκούσθηκε αὐτή ή άπάντηση! Γέλια από δά, χάχανα από καί... Οί μικρές κωλύονταν, ή Φιφή λιγοθύμησε οί μεγάλες έπιαναν τά πλευρά τούς, ή Πίσσα έβγηνος κατάπληκτη κι' ή 'Αγάπη έπεί:

—Είχεσ δικίο, Άνανία! Αυτό ήταν τό καλύτερο απ' όλα. —Και δέν φαίνεται καθόλου φτιασμένο, έπεί ή κυρία Διαπλάσις. Ήρωσιμώδες κάποιος θά τό έπεί αὐτό. Είναι έν τού φυσικού.

—Χά, χά, χά! Έκαμε ή 'Ελπίς' ένόμισε πώς τό άπεναντίας είναι πού ελληνικό από τό άπέναντι!

—Και τό γαλιλαία πού ελληνικό από τό γαλήνη! συμπλήρωσε ή Κυκή.

—Ό άνθρωπος θά τό πήρε από τό Έδαγγέλιο, έπεί ή κυρία Μάρθα, πού λέει κάπου: «όδόν θαλάσσης... Γαλιλαία τών εθνών...»

Τά σφάλμα και τά γέλια εξακολούθησαν, όταν ή κυρία έπεί: —Φτάνει! παρακάτω, Άνανία!

—Μά δέν έχω άλλη άπάντηση, άποκρίθηκε. —Α! τίς διάβασες όλες;

—Από τήν πρώτη ως τήν τελευταία! Κι' αὐτή τή φορά δέν ε-χάρητι και δέν καταστράφηκε ούτε μά. Όσες έλάθαμε, είν' έδω. Και τίς άκούσατε όλες.

—Α! φώναζε τότε ή κυρία' γι' αυτό λοιπόν γρημελιανης δ φούρνους!

Χτύπησα τό μέτωπό μου. Νά τού τό αὐτό ήταν! Και νά μήν τό συλλογισθώ!... Μά βέβαια! Για νά γίνη Κυριακή χωρίς έπισκόδο, χωρίς καταστροφή, έπρεπε νά γρημελιανης ένας φούρνους άντικρύ μας.

—Με συγχαίρει! άποκρίθηκα. Τό άλογοπαίνιο ήταν στό «μια-ζαί τάλόρου σου» της Μυρόλουσης. Έγστερ' από ένα τέτοιο, μπουροσά νά κάμω πού κυριολεκτικό και πού έπιτυχημένο έγω;

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

- ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Διμηγορία [20Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άετός τού Πόντου [18Ε]. — Καλαμιά [17Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μπουμπουλίνα [16Ε]. — Άγία Δέσση [15Ε]. — Μυρόλουση [14Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [12Ε] εις έκαστον): Όλύχαρη, Κόκκινη Μισραμπή, Μανγκτόφ, Παναγιώτης Σ. Άρβανίτης, Έλλη Ν. Βάγια, Τζάκ, Γρόβιος Δεσμός, Άνθισμένη Μηλιά, Λαφνούλα.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [10Ε] εις έκαστον): Πέτρος Ριοναί, 'Ηώς, Γλυκειά Καρανή, Τριλιθαμής, Άρσούτης Φοβηταΐάρα, Έθνική Ηίσις, Χρυσόθώρα, Έρεϊκή, Άνδαλουσία, Πυγολαμπίδα, Πιτσιρικός τού Άγγιλιού, Στεναγμός τού Πόνου, Καρδινιάκ, Σταράτη.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [8Ε] εις έκαστον): Έλευθερίας Ρουσσάκης, Νάφασος, Άφρημένο Κώμα, Άλαφροτάκιστη, Ροζίττα, Νεράϊδα τού Γιαλού, Άνεμώνη τού Βουνού, Έθνικός Έγνος, Γαλαξία, Τριανταφυλλιά, Ζήνων Κασιμάτης, Βασίλειος Μαλαμής, Πριγκίπισσα Λολόττα, Πάνθια Άβραδάτου, Άφροδίτη τής Μήλου.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (από [5Ε] εις έκαστον): Όριέττα, Φτέρη, Ρασπουτίν, Τζών Π. Μανιατόπουλος, Ρέικα, Λεοβόπουλο, Μοκκό, Μαιμουδάκι, Λεβέντης, Κυρή-Κυθαλίνα, Νερόμυλος, 'Ηβη, Χρίστος Δ. Φιλίππης, Χρυσάλλης, Άγνή Ψυχούλα, Άγγελος τής Νίκης, Χλωμό Φεγγάρι, Άστροπόρονο, Ροδοπλασμένη Βοσκοπούλα, Χρυσό Παγγώνι, Τριανταφυλλιά. — Οί λοιποί, όσοι άναφέρονται στην κρίση, παίρνουν από [2Ε].

ΒΡΩΤΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΗΝ 39Ν ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Άπ' όσες ελληνικές παροιμίες έτυχε νάκούσετε ή νά διαβάσετε, ποιά σάς άρεσε περισσότερο και γιατί;

Οί άπαντήσεις πρέπει νά είναι σύντομες, είκοσι, τό πολύ είκοσιπέντε άράδες καθεμιά. Κι' είναι δεκτάς ως τό τέλος Ίουνίου.

Και' έντολήν της Διαπλάσιος Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

EDGARD POE

Ο ΚΡΥΣΟΚΑΡΑΒΟΣ ή ΤΟ ΚΡΥΠΤΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΘΗΣΑΥΡΟΥ

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

— Βλέπω ένα κεφάλι νεκρού πού τά πουλιά τούφαγαν έλο του τό κρέας! Έίν' έν' άσαρκο, κάτασπρο κρανίο!

— Καλά, τό κρανίο, έπεί ο Λέγγραν σά νάκουγε ένα πράγμα πού τξερε, πού τό περίμενε. Άλλά πώς στέκεται πάνω στού δέντρο;

— Είναι καρφωμένο στόν κλώνο μ' ένα μεγάλο καρφέ!

— Ιολύ καλά! Τώρα, Δία, πρόσεξε νά κάμης έτι θά σου πώ.

— Προσέχω, άφέντη.

— Νά βρής τό άριστερό μάτι τού κρανίου.

— Δέν ξέρω πού άπό τά δύο του μάτια είναι τό άριστερό!

— Άχ, βλάκα! Έέρεις τουλάχιστο πού είναι τό άριστερό σου χέρι;

— Τό άριστερό μου χέρι είν' αυτό πού πελεκώ τά ξύλα.

— Ναι, γιατί είσαι ζερβός. Λοιπόν, τό άριστερό σου μάτι θρίσκειται πάνω άπό τό άριστερό σου χέρι. Κοίταξε τώρα τό κρανίο κατόνικρυ. Τό άριστερό σου μάτι άντικρύζει τό δεξιό τού κρανίου. Και τό δεξιό σου άντικρύζει τό άριστερό. Κατάλαβε τώρα;

— Κατάλαβα... Ά, νά! βρήκα τό άριστερό μάτι τού κρανίου... δηλαδή τήν τρύπα πού μία φορά ήταν μάτι... Νά τό, αυτό είναι!

— Μπράβο, Δία, πού τό βρήκες!

— Και τώρα τί πρέπει νά κάμω;

— Νά περάσης τόν κάραβο από τήν τρύπα και νά τόν άφήσης νά κατεβή ως

έδω κάτω, κρατώντας τήν άκρη τού σπάγου. Κατάλαβε;

— Μάλιστα, άφέντη... Θά τόν περάσω... Τόν πέρασα... Τόν άφησα... Κατεβαίνει... Πιστεύω πώς τώρα τόν βλέπεις...

Σ' έλο τό διάστημα αὐτού τού διαλόγου, ο Δίας έμνευ άθώρητος. Άλλά σέ λίγο φάνηκε ο κάραβος, κρεμασμένος στην άκρη τού σπάγου, νά λάμπη σά χρυσή σφαίρα στις τελευταίες άχτίδες τού ήλιου πού βασίλευε. Κι' όταν τό έντομο άγγισε τή γή μπροστά στό πόδια μας, ο Λέγγραν καθάρισε δλόγυρά του τό έδαφος, κδόντας μέ τό δρεπάνι τά χόρτα και τάγκάθια πού τό σκέπαζαν, και πρόσταξε τό Δία νάφήση τό σπάγο και νά κατεβή.

Εδύς έπειτα έμπηξε ένα μικρό πάσσαλο στό μέρος ακριβώς πού είχε πέσει ο κάραβος, έθγαλε από τήν τσέπη του μία γεωδαιτική ταινία, κάρφωσε τήν άκρη της στό μέρος τού κορμού πού ήταν πλησιέστερα στόν πάσσαλο, κι' έπειτα τήν ζετόλιξε άπάνω στη γραμμή πού θρίξαν ο κορμός κι' ο πάσσαλος. Κι' εξακολούθησε νά τήν ζετυλίγη σ' ένα διάστημα ως πενήντα πόδια. Σταμάτησε σ' αυτό τό σημείο, έμπηξε και δεύτερο πάσσαλο, και χάραξε γύρο σ' αὐτόν έναν κύκλο μέ διάμετρο ως τέσσερα πόδια. Τότε πήρε τήν άξίνα κι' άρχισε νά σκάβη στόν κύκλο, προσκαλώντας τόν Δία και μένα νά κάμουμε τό ίδιο.

Ο μαύρος, μέ τό δρεπάνι, καθάρισε κι' εκείνο τό έδαφος από τά χόρτα και τάγκάθια. Έγω πήρα τήν άλλη άξίνα. Κι' άν και δέν μου άρεσε καθόλου αὐτή ή διασκέδαση, γιά' ήμουν κάτακοπος από τόν πολυό δρόμο κι' είχε πέσει πιά κι' ο ήλιος, δέν θέλησα νά ταραξώ μέ τήν άργησή μου τήν άμετρη χαρά πού, καθώς φαινόταν, κατείχε τώρα τόν άτυχο φίλο μου.

Είχα θυμηθεί τούς μύθους πού κυκλοφορούσαν έκείνο τόν καιρό στη Καρλότση γιά θησαυρούς πούτοδες είχαν τάχα καταχώσει στό δλόγυρα δάση παιρατές τού

Ειρηνικού. Αὐτοί οί μύθοι είχαν τραβάνει, χωρίς άλλο, τό Λέγγραν, και στην τρέλα του είχε συντελέσει κι' ή εύρεση τού άλλόκοτου εκείνου χρυσοκάραβου, πού ο μαύρος τόν πίστευε δλόγυρο κι'

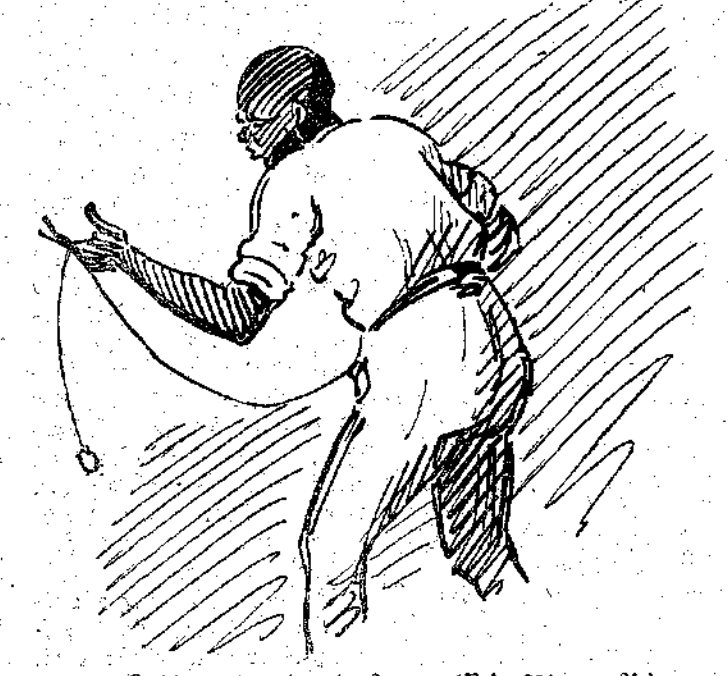
«Είναι καρφωμένο στόν κλώνο μ' ένα μεγάλο καρφέ...» (Σελ. 273, στ. α'.)

ο κύριός του τόν θεώρησε προμήνυμα πλούτου κι' εύτυχίας! Η αλήθεια είναι πώς δέν είχα παρά νά κάμω τήν ανάγκη φιλοτιμία. Γιατί δέν μπορούσα βέβαια νά βασίζομαι στη βοήθεια τού Δία, άν δοκίμαζα νά γυρίσω μέ τή βία τό φίλο μου στό σπίτι του. Ο μαύρος μπορούσε νά λέγ' άλλ' άν μ' έβλεπε νάγριεύω έναντιόν τού μικρού του μάσσα, ίσως θάγριευσέ' αὐτός έναντιόν μου σάν τόν πιστό σκύλο. Μία μονάχα είχα έλπίδα: νά κάμω γρήγορα τόν τρελό νά ίδω πόσο μάτσια ήταν τά χρυσόνειρά του. Κι' άρχισα νά σκάβω μαζί του μ' έλη μου τή δύναμη.

Σέ λίγο χρειάστηκε νάνάψουμε τά φανάρια. Στο κόκκινοπό τους φώς ο έμιλλός μας ήταν αληθινά γραφικιώτατος. Άλλ' άν τύχαινε νά περάσει κανένας από κείνη τήν έρημιά, έχι μόνο παράξενο, αλλά και πολύ ύποπτο θά τού φαινόταν τό σκάψιμο λάκκου σ'έ τέτοιο μέρος και τέτοιαν ώρα...

Έργαζόμαστε σιωπηλοί. Μόνο ο Βόλφ γαύγιζε κάθε τόσο, — ο πελώριος σκύλος, πού μέ πολύ ζωηρό ενδιαφέρον παρακολούθησε όλα μας τά κινήματα. Τά δυνατά γαυγίσματα τού Βόλφ δέν ήταν μόνο όχληρά, αλλά και μπορούσαν νά κινήσουν τήν περιέργεια τίποτε κακοποιών, απ' αὐτούς πού κρυβόνταν σ'ένα σ'έκεινα τά δάση. Τού κάκου ο Δίας πρόσταξε τόν φωνακλή νά σιωπήσει. Δέν ήσυχάσαμε, παρά όταν ο μαύρος σκέφθηκε νά δέση σφιχτά μέ τό ζωνάρι του τό άπόλυτο στόμα τού μολοσσού.

Σκάβαμε δυό δλάκερες ώρες κι' είχαμε φθάσει σέ βάθος πέντε σχεδόν πόδια, αλλά χωρίς νάνακαλύψουμε ούτε τό ελάχιστο ίχνος θησαυρού. Όλότελα έξαντηλημένοι, άναγκαστήκαμε νά διακόψουμε λίγο τήν εργασία γιά ξεκούρασμα. (Άναλουθεϊ) Μεταφρ. Έμ. Ρ. και Γρ. Ξ.

«Ο Δίας πήρε τόν κάραβο...» (Σελ. 269, στ. β'.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Έβνυόν Άριστοίν Γραμματέων και Τεχνών)

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

με σκίτσα της δ. ΛΙΛΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
"Αλλά μόνο ως τη στιγμή που άκουσαν το Φάνη να τραγουδά...

Γιατί, για καλή μας τύχη, στή σάλα βρέθηκε κάποιος ξένος, που είχε ακούσει μία φορά το Φάνη στην Κόρινθο. Τόν θυμήθηκε, τόν φώναξε κοντά του και, με πολλά χάδια, τόν παρακάλεσε να πη «έκεινο το τραγούδι». Ο Φάνης έδισταξε: ο Πανάγαρης όμως του έγενεψε. Και τότε στη σάλα αντήχησε η γλυκειά και δυνατή εκείνη φωνή, η φωνάρα που έκανε τόν κόσμο να σκοτίζη. "Ε, από τη στιγμή εκείνη τα μάγια λύθηκαν κι' άμέσως βρέθηκε η «κατάλληλη» κάμαρα. Γιατ' οι Ζακυνθιοί τρελαίνονται για μουσική. Κι' η Ζακυνθιά που είχε την «Αφθονία», — ή κυρία Μαργαρίτα, — για έλο τόν κόσμο δέν θάδωνχε πιά άπ' το ξενοδοχείο της ένα παιδί που είχε τέτοια φωνή και τραγουδούσε έτσι ώραια.

— Έβρεις και νότες, ψυχή μου; ρώτησε ύστερα το Φάνη, ή τραγουδάς με ταύτι;
— "Όχι, ξέρω μουσική...
— Γειά σου, ψυχούλα μου!
"Εσύ θά γένης μεγάλος τραγουδιστής. Φτάνει να βρεθθ κανένας πλούσιος να σε σπουδάξη.

— "Ε, μά για να σπουδάσουν αυτά τα παιδιά, κάνουμε *«Δέν μās δέχτηκαν με πολλή προθυμία...»* (Σελ. 260, στ. γ')

και μετς δ,τι μπορούμε, είπε τότε ο Πανάγαρης. Για άκουστε τώρα και το Δήμη!

"Αλλά ή κυρία Μαργαρίτα δέν έδειξε τόν ίδιο ένθουσιασμό για μένα και, πολύ λιγότερο, για τη Νίνα. Κι' άμα μάς άκουσε έλους, είπε τη γνώμη της καθαρά:

— "Ο μεγάλος, (έννοούσε έμένα) είναι πιδ γκιο ύστος, (ήθελε να πη πός τραγουδούσα με ακρίβεια), μά δέν έχει, να σε χαρώ, τη φωνή του μικρού, που είναι θάμα! Η κοπελλάουλα, αλήθεια, είναι πολύ όμορφη και τα λέει με χάρη, μά δέν κάνει για πριμαντόνα.

"Αλλάξε όμως γνώμη ή κυρία Μαργαρίτα κι' άρχισε να προφητεύει και για μένα μεγάλα, έμα έμαθε πός έγω μόνο τραγουδούσα με ταύτι, γιατί πρό όλιγου είχα άρχισει νότες.

— Και τραγουδάει έτσι γκιούστα; φώναξε. "Έχει κλίση λοιπόν, έχει κλίση, μπράβο!

"Ο Πανάγαρης τότε, — μπορούσε; — της είπε και την ιστορία μου. Κι' δ,τι

άρχισε ο θαυμασμός, το άποτελείωσε ή συγκίνηση της ξενοδόχας, που πρώτα ήθελε να μάς διώξη και τώρα δέν ήξερε πός να μάς περιποιηθθ. Μά το θάμα το είχε κάμει προπάντων ή φωνή του Φάνη.

"Η «Αφθονία» ήταν ξενοδοχείο του ύπνου, είχε όμως από κάτω και μαγειρικό, κάτι καλύτερο από το κέρ-Ηλία στην Πάτρα, άφοι τα τραπέζια δέν είχαν και τραπεζομάντηλα. "Έκει θά τρώγαμε. "Όσο για την «κατάλληλη» κάμαρα που μάς έδωσε ή κυρία Μαργαρίτα, βρισκόταν άπάνω, στή σοφίτα. Πάλι καλά!

"Ο Πανάγαρης είχε πεί κι' άλλη φορά στή

Ζακυνθο και θυμόταν το μέρος που είχε στήσει τότε το θέατρό του. "Ήταν μία αποθήκη στον ώραιό εκείνο παραλιακό δρόμο που τόν έλεγαν τότε Στράτα Μαρίνα, όχι μακριά από το Τελωνείο και τη μεγάλη Πλατεία του Γεωργίου. "Αλλ' αυτή τη φορά, αν κι' έφαξε άμέσως, δέ βρήκε άδειαν ή ούτε κείνη την ίδια αποθήκη, ούτε άλλη κοντά της. "Όλες ήταν γεμάτες σταφίδα, που είχε μείνει από την τελευταία έσοδεία άπούληθας.

"Έτσι ο θιασάρχης αναγκάστηκε να συνεταιρισθθ ή έναν καφετζή. Το καφενετό του, στον ίδιο δρόμο, άρκετά μεγάλο, θά γινόταν θέατρο. "Ο καφετζής, που τόν έλεγαν Νόνιο, θάκανε όλα τα έξοδα της έτοιμασίας. Θά κομπανιάριζε και τα τραγούδια μας με την κιθάρα του, γιατί ήταν και λαμπρός κιθαριστής. Και θάπαιρνε το ένα τρίτο από τα κέρδη μας.

"Ο Πανάγαρης βρήκε συμφερτική αδή τη συμφωνία. "Αλλά ως να γίνη ή

έτοιμασία, ή ρεκλάμα, οι δοκιμές, έπρεπε να περάσουν δυό, ίσως και τρεις ήμέρες. Κι' αυτές θά τις χρησιμοποιούσαμε για να ξεκουρασθόμε λιγάκι και να ιδούμε τη Ζάκυνθο.

1. Το Φιόρο του Λεβάντε.

Φιόρο του Λεβάντε θά πη «Άνος της Άγατολής». Κι' έτσι ονόμασαν οι ξένοι τη Ζάκυνθο, θαυμάζοντας τις φυσικές της όμορφίες, το γλυκό της κλίμα και την άφθονία τών λουλουδιών της.

Πόσα λουλούδια, αλήθεια! Από το βατόρι άκόμα αίσπανθήκαμε την ευωδιά τους. "Όταν περνούσα από το Γιοφύρι, έβλεπα μεγάλα τραπέζια με μενεξέδες, τριαντάφυλλα και άλλα λουλούδια. Στους δρόμους γύριζαν ένα σωρό άνθοπώληδες. "Όλων τών σπιτιών τα μπαλκόνια και τα παράθυρα ήταν άνθοστόλιστα. Και μέσα στην πόλη άκόμα, τα περβόλια ήταν άφθονα. Μά όταν έβγαίνες πιά από την πόλη, βρισκόσουν άμέσως σ' έναν άπέραντο άνθοκόηπο.

Στήν Πλατεία του Γεωργίου καταμεσίς, είδα, για πρώτη φορά στή ζωή μου, ένα μαρμαρίνιο... άνθρωπο! Στεκόταν σ' ένα ψηλό βάρθο με το χέρι απλωμένο σά νάβγαζε λόγο. "Ήταν το άγαλμα του Σολωμού, του μεγάλου Ζακυνθιού ποιητή που έγραψε και τόν Ύμνο της Έλευθερίας:

Σε γνωρίζω από την κόψη του σπαθιού την τρομερή...

Και όταν μου το είπαν, μου φάνηκε πός τα λόγια αυτού του Ύμνου έλεγε μ' ένθουσιασμό από το βάρθο του ο ποιητής. Τι έντύπωση που μου έκαμε! Τότε άκόμα, στην Πάτρα, δέν όηήρχε ούτε το άγαλμα του Άρχιεπισκόπου Γερμανού, ούτε ή προτομή του Βασιλειάδη, του πατρινοί ποιητή, άπέξω άπ' το θέατρο. Μόνο στο Πανόραμα είχα ιδεί πλατείες με άγάλματα μεγάλων άνδρων.

Στήν άλλη πλατεία είδα άκόμα δυό προτομές: μία μαρμαρίνη, του ίδιου του Σολωμού, στημένη άπάνω στον τάφο του, που είναι άπέξω από μία έκκλησιά, — και ή' αυτό ή πλατεία εκείνη ονομάζεται «Πλατεία του Ποητού» και μία χάλκινη, του Άγγλου Άρμοστή Μάιτλανδ, — του Μέττιλα όπως τόν λέει εκεί ο λαός, και να το θυμάστε, — από τότε που τη Ζάκυνθο, μαζί μ' όλη την Έφτάνησο, την είχαν στην έξουσία τους οι Άγγλοι. "Έτσι πρωτογνώρισα αυτή την ώραια έκδήλωση της έννομοσύνης τών ανθρώπων πρός εκείνους που τούς κάνουν ένα μεγάλο καλό.

(Ακολουθεί)

ΩΣ ΠΟΥ ΝΑ ΒΡΗ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από CHARLES RICHTER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
"Ο Σολομών τράβηξε κοντά του τη μικρή με δυσπιστία. "Αλλά ο ξένος προχώρησε θαρρετά ένα βήμα και είπε:

— "Η εδλογία του Θεού νάναι μαζί σου, Σολομών Χάγερσιμ!

"Εξακολουθεί κάμποσα λεπτά ή σιωπή. "Ο ξένος ξεκουμπώνει το πανωφόρι του και βγάζει κάτι από μέσα.

— Μαίρη Μόλλη Ο'Κόννορ, ξέρετε από που σας φέρνω αυτό το μύνημα;

— Και της δίνει ένα φάκελλο, όμοιο μ' εκείνο, που της είχε δώσει ο Δίκ την ήμέρα τών γενεθλιών της.

"Ο Δίκ σηκώνει χαρούμενος το φανάρι, που είχε άφισει ο ξένος και φωτίζει της μικρής Λεβάντας.

Μέσα στο χαρτάκι, που είναι δεμένο με μία κορδελίτσα με τα Ίρλανδικά χρώματα, υπάρχουν τρία κλαράκια από λεβάντα, το συμβολικό φυτό, που της στέλνει ή μαμά της.

— Θεέ μου! άκουσες λοιπόν την προσευχή μάς! φωνάζει ο Σολομών.

"Υστερα καλεί τόν ξένο να μπει μέσα.

— Καλώς μάς ήρθατε, του λέει, σεις που φέρνετε τόσο καλό μύνημα.

— Αλήθεια, λέει ο ξένος, φέρνω τη χαρά και την ευτυχία.

"Ανεβαίνουν όλοι άπάνω. Τα δυό παιδιά είναι πιασμένα άπ' τα χέρια κι' ή χαρά τους είναι άπείρηραπτη.

— Τι έχεις εκεί μέσα; ρωτά ή μικρή δείχνοντας ένα μεγάλο καλάθι, που κρατούσε ο φίλος της.

— Σούτ! φιθυρίζει ο Δίκ κλείνοντας το μάτι. Θυμάσαι την ιστορία του Δίκ Χίττινκτον, που έφυγε από το Λονδίνο με μία γάτα και στο τέλος έγινε Δήμαρχος;

"Η μικρή Λεβάντα κουνά το ξανθόμαλλο κεφάλι.

— Τη θυμούμαι.

— Λαιπόν, έτσι θά κάμω και γώ. "Εφυγα από το Λονδίνο. "Εδώ μέσα έχω και γώ μία γάτα, όπως ο Δίκ Χίττινκτον. Θά ιδεις λοιπόν ότι σε λίγο θά γίνω λόρδος-δήμαρχος, και σ' θά γίνεις λαίδη δημαρχίνα!

Και γέλασαν και τα δυό κι' έσφιξαν τρυφερά τα χέρια.

— Κάθονται όλοι.

"Εξω βρέχει άκόμη και φυσομανά, μά μέσα στο σπιτάκι, λάμπει ή χαρά και το φώς.

"Υστερ' από τόσες θλιβερές ήμέρες, ήρθε επιτέλους ή ευτυχία!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Τι διηγήθηκε ο ξένος

"Η πρώτη φροντίδα του Σολομών Χάγερσιμ ήταν να προσφέρει κάτι στους ξένους του.

— Στρώσε το τραπεζομάντηλο και βγάλε δ,τι έχει μείνει.

"Η μικρή Λεβάντα έβγαλε από το μπουφφέ κρύο κρέας και τυρί, κι' όι ταξιδιώτες κάθισαν κοντά στη φωτιά κι' έφαγαν με μεγάλη όρεξη.

"Αλλά το δείπνο τους τελείωσε γρήγορα, γιατί ήταν φανερό πός ο ξένος βιαζόταν να πει δ,τι είχε να πει. Κα-

"Ο Σολομών τράβηξε κοντά του τη μικρή με δυσπιστία». (Σελ. 275, στ. α')

θώς καθόνταν λοιπόν όλοι γύρω στο τραπέζι, ο ξένος άρχισε.

— Σολομών Χάγερσιμ, θυμάσαι κείνο το βράδυ που ή μητέρα του παιδιού αυτού ήρθε και σου ζήτησε πέντε λίρες δανεικές;

"Ο Σολομών κοκκίνησε, γιατί ή ανάμνηση αυτή τουφερνε ντροπή. Είχε φανεί πολύ κακός τότε!

— Και πός μπορούσα να το ξεχάσω; άποκρίθηκε.

— Και δέ σκεφθήκατε ποτέ σας πός μία μητέρα άφισε το παιδί της σ' έναν άνθρωπο, που δέν τόν γνώριζε;

— Έβρω και γώ... "Εγώ είχα νομίσει ότι...

"Αλλά σταμάτησε μόλις αντίκρυσε το βλέμμα της μικρής Λεβάντας.

"Ο ξένος κούνησε το κεφάλι.

Ναι, καταλάβαινε τι ήθελε να πει.

— Σολομών Χάγερσιμ, εξακολουθήστε σιγά-σιγά, είναι καιρός να ξεσκεπάσω

σήμερα το μυστήριό, "Η μητέρα αυτή άφισε το παιδί της, γιατί μία άνώτερη ανάγκη την πρόσταξε να το κάμει.

— Τι δηλαδή; ρώτησε ο Σολομών.

— "Η αγάπη για την πατρίδα της. Έβρετε πολύ καλά ότι ή Ίρλανδία ποτέ δέν υποτάχτηκε σε κατακτητές και ζει πάντα με την έλπίδα, ότι μία μέρα θά βρει πάλι την έλευθερία της. "Ο μεγάλος της άρχηγός, ο ντε Βαλέρα, που είχε καταφύγει στην Αμερική για να γλυτώσει από τις καταδιώξεις, μύνησε μυστικά πός θά γύριζε πριν από λίγες βδομάδες, για να οργανώσει, την επανάσταση. "Αλλά τι έγινε τότε;... "Ίσως κάποια προδοσία. "Η άγγλική κυβέρνηση τζάμαθε όλα και έλαβε τα μέτρα της για να πιάσει τόν άρχηγό. "Έπρεπε λοιπόν να ειδοποιηθθ με κάθε θυσία, για να γλυτώσει.

"Αλλά πός; "Ήταν άδύνατο να ειδοποιηθθ με τόν ασύρματό, γιατί ο κρατικός τηλεγράφος πέρνει όλα τα έρωτικά κήματα και θ' ανακάλυπτε κάθε ύποπτο σημάδι. Κάμποσες ήμέρες, ένα σωρό βάρκες, που έκαναν τάχα πός φάρευσαν, τριγύριζαν άνάμεσα στις άκτές της Άγγλιας και της Αμερικής, (όπου είχε καταφύγει ο ντε Βαλέρα), μ' ένα ειδικό συνάλο στο κατόρι.

"Όλα του κάκου. Σέ κανένα πλοίο δέν ήταν ο ντε Βαλέρα κι' οι άρχηγοί τών σίν-φάινερς (των επαναστατών) άρχιζαν ν' άπελπίζονται, όταν ξαφνικά έμαθαν κάτι που τούς γέμιζε τρόμο.

"Για να ξεγελάσει τούς Άγγλους, ο ντε Βαλέρα είχε επιδιώθει σ' ένα πλοίο που έκτελούσε τη συγκοινωνία Βοστώνης - Λονδίνου, και θ' άποβιβαζόταν τολμηρά μέσα στην ίδια την πρωτεύουσα. Δέν ήξερε, βιάπετε, ότι ή συνομιλία είχε ανακαλυφθθ κι' έτσι θάπεφε εύκολώτα στα χέρια τών έχθρών του. "Έπρεπε λοιπόν να τόν ειδοποιήσουν, να γλυτώσει.

"Αλλά και πάλι πός; "Η ειδηση είχε φθάσει μόλις την παραμονή της ήμέρας που θάρχόταν ο άρχηγός. Λίγες ώρες άκόμη και θά ήταν άργά! Τι έπρεπε να κάμουν; Τη στιγμή λοιπόν αυτή παρουσιάστηκε ένα ήρωικό πλάσμα, άπ' αυτά που στέλνει πάντα ο Θεός σε παρόμοιες κρίσιμες ώρες.

"Ήταν μία γυναίκα. Μαντεύεις ποιά ήταν, μικρή Λεβάντα, και μπορείς νάσαι περήφανη γι' αυτή!

"Ο άντρας της είχε σκοτωθθ στον Ιερών άγώνα, μά ή γυναίκα δέ θάρροσε ότι ζόφλησε έτσι το χρέος της πρός την πατρίδα. Παρουσιάστηκε στους άρχηγούς τών σίν-φάινερς και φανέρωσε το σχέδιό της.

(Ακολουθεί) ΝΙΚ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο δάσκαλος, σ' άσπεια, για να δοκιμάση ένα μαθητή:— Πώς κάνει το ουδέτερο του βλάξ; Ο μαθητής, μετά σκέψη:— Τούβλο!

Τρικαλιανός

— Τοτό, έχουμε δέκα πατάτες και θέλουμε να τής μοιράσουμε σε τρία άτομα. Τι θα κάνουμε!

— Πουρέ, κύριε!

Φασαγιάς

Τοτός. — Μαμιά, μήπως είσαι προληπτική;

— Όχι παιδί μου, γιατί; — Γιατί φοβήθηκα μήπως κατάλαβες που έπασα το μεγάλο βάξο.

Λεπτή Καρδούλα

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΝΗΛΕΞΕΩΣ»

Αθήναι, 42 οδός Εθνομίτου την 6 Μαΐου 1929

ΣΥΓΧΑΙΡΩ την Δικηγορίαν για το βραβείο της στην «38η Κυριακή» και περιμένο τη φωτογραφία της. για να τη δημοσιεύσω στην 39η, κατά τη συνήθεια.

Ο «Αναγίας σας έδωσα εκ μέρους μου την Έρώτηση της 39ης Κυριακής» και σας είπα πώς η απάντησή σας πρέπει να είναι σύντομη κι ως πότε μπορείτε να τη στείλετε. Έδώ θα προσέχω ότι έχουν το δικαίωμα να παντήσουν όλοι, συνδρομητές, αδέρφια των, ακόμη και άγραφαστες. Με τη διαφορά, ότι όσοι έχουν ψευδώνυμο δημοκρίμενο για το 1929, μπορούν να παντήσουν δωρεάν, όσοι δεν έχουν, συνδρομητές ή αδέρφια των, πρέπει να στείλουν μαζί και τρεις δραχμές σε γραμματόσημο κι οι άγραφαστες δε πέντε. Η απάντηση πρέπει να είναι καθαρογραμμένη, σε χωριστό χαρτί, όχι δηλαδή μαζί με γράμμα ή με άλλα πράγματα, — να έχει τον τίτλο: «Απάντηση στην 39η Κυριακή του τάδε» (όνομα, ψευδώνυμο, διαμονή, χρονολογία) κι από κάτω την υπογραφή και τη σημείωση αν ο διαγωνιζόμενος έλαβε μέρος και σ' άλλες Κυριακές και τι βραβείο ή έπαινο πήρε στην τελευταία. Απαντήσεις που δεν πληροδν αυτός τούς όρους, καταγοραμμένες, εκτενείς, — προπάντων εκτενείς, — να έχετε ότι δεν θα διαβασθούν.

Κι επειδή η έρώτησή της 39ης Κυριακής είναι για παροιμία, ακούστε τώρα μία... επίκαιρη. Μου την είπε ο συνεργάτης μου, κ. Π. Σεφερλής (δ Chief των «Ρητών») που ξέρει όλες τις ελληνικές παροιμίες, γιατί καταγίνεται πολύ με τη λαογραφία. Μιλούσαμε για τις επιγραφές αυτές που ασημαίζουν τους τοίχους της εισόδου μου. Κι' ο Σεφερλής είπε: «Του ζουβλόυ το χαρτί είναι σ' τοίχους, λέει με' παροιμία...» Με άλλους λόγους, αυτό που γράφουν στους τοίχους, κατά την παροιμία, είναι ζουβλόι. Ο ποιός το μιλ' λοιπόν, σε βανάγραφα.

Καθώς προσέλαπα, η 38η Κυριακή δεν άφησε τόπο ούτε για «θηριατροφετα», ούτε για «Αθηναϊκή

«Επιστολή», ούτε για «Σελίνα Συνεργασίας», ούτε για μεγάλη «Αλληλογραφία». Όλα αυτά αναβάλλονται κατ' ανάγκη για το επόμενο. Κι' όσοι μου έγραψαν την προηγούμενη εβδομάδα, αν δεν τους απαντήσω και καθόλου, ως μήν το παραβήγησαν, άλλ' ως το αποδώσουν στη σύμπτωση, δε ήθλ. το γράμμα τους έπεσε μέσ' στην «Κυριακή»...

Γραφάς Έπιστολάς μου έστειλαν αυτή την εβδομάδα κι' οι έξης: Ανουβίς, Παιδί της Σαλονίκης, Άνις Αεροσπέρσος, Έκάρη, Πραγματούσα της Σοκολάτας, Ροδόδακτυλός Ήώς, Αφρωμένη Θάλασσα, Λιάνα, Νεγκρίτα, Καλιμά, Δικηγορίνα, Βίλλυ Φρίτς, Αεροπόρος, Άρτσιμς, Άχ Πόλη, Κοκόλα του Χαλανδρίου, Δούκισσα των Σολώνων, Λήδα Αρτσού, Βίλλυ Ντέβ, Έξυνη Γαρούλα, Άνθια, Οδρανίον Τόξον, Σοϊβέλι, Χρυσάετες, Ένδοξος Σουλιώτης, Τρομερός, Έλευθερία Λογαρά, Ξεπασμένη Χόβολη, Έλλη Ν. Βάγια, Δούλη Δωδεκάνησος, Χανούμισσα, Άνοιξιάτικη Άσχη, Άνθίς, Κλάιν Μαρζόν και Μαγιάτικη Άσρα. — Έστέλεσα τις παραγγελίες των και τους εύχαριστώ όλους για τα καλά των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Βίλλυ Φρίτς, δ. (βρίσκε με Π), Νεγκρίτα, κ. (ΧΠΒ), Ίνι Γίνα, κ. (ΧΤ), Έφηβος Έλληνη, α. (ΓΣ), Άφελής Κυριοπούλα, κ. Έβελιν, κ. (ΑΜ), Γκρέτα, κ. (ΚΑ), Υάνιφθς, κ. (ΕΔ), Καρδερίνα, κ. (ΕΑ), Άστέρω, κ. (ΑΜ), Μικρή Βερολινέζα, κ. (Π), Μάγισ τού Αιθέρος; δ. (ΝΧ), Μαγιστή Άκρογιάλ, δ. (ΒΣ), Άστρο Μπαλαρίνα, κ. (και την παρακαλώ να μου γράψη καθόσοτόνωκα της), Κισσίτρινο, κ. (!;!), Ρωμάτος Πρίγινη, δ. (!; Ω;!), Μαργαρίτα τού Άγροδ, κ. (ΧΑ), Σεφτέρι της Ήπειρου, δ. (ΙΒ). Ανακεκοσες Ψευδωνύμων: Ζουλέτικα, κ.

Η Διαπλάσις άσπιαζετο τους φίλους της: Μαίρη Νικολετοπούλου (έλλαξε τη διεύθυνση) τώρα θα το λαβαίνη τακτικά) Κοκόλαν του Δάσους (ή Άγγελια και δ τετραδικά κώνου δρ. 24,50) εξαγαγράψη την Άγγελια και στείλε την με το αντίτιμο) Βίσμαρη (άκόμη άμα έκδοσ, θ' το ιδέξ) Νεράιδαν του Γιαλού (το έλαβα πολύ άργα για ναμπινε στο προηγούμενο φυλλάδιο: τώρα θα το διαβάσω με τη σειρά του) Ίππότην των Κύνων (δταν τυπωθ' δ «Οδηγός», θα δρώσ και την τιμή του) Νίκων Σακελλαρίδην (δεκέτες, μήν άνηγαχ'ε) Άγνωστον Ξυδρομήτην (αυτή είναι μία πολύ σοβαρή καταγγελία κι' έπρεπε ναχ'ε το άθροος να την υπογραφή: τώρα πώς να την πιστώσω;) Τζέλιαν, Ίάνθην Κ. Μεζά, Κων, και Έβι. Γρόβλιον, Πάνθηαν Άβραδάτον, Λιάντιαν κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την 6 Μαΐου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 243ος Διαγωνισμοῦ. Τοῦ φυλλάδιου τοῦ του αἰ λύσεις εἶναι δεκταὶ μέχρι τῆς 11 Ἰουλίου.

346. Δεξιόγραφος Ζῶο πού τό κυνηγοῦν Για τό δέγμα του μονάχα, Δίπλα σ' ἀνθ' ἄν τό βροῦν, Πόλη γίνεται—πού τάχα; Ἡρό

347. Συλλαβογράφος Ὅμοῖζομαι πρώτα κι' ἀρχή Και μ' ἄσσο καλά τελειώνω, Πῶς μέ δυό γράμματα στή μέση, Σάς κάνω νόστιμο φαί Πού σ' ἄν πένθα, και ὄχι μόνο Στους Ἴταλους, πού λένε, ἀρέσει, Περιπλοκῆς

348. Στοιχειογράφος Θεο-εσχινή πιάσανε Πού τόν τιμοῦσαν ὄλοι, Τόν ἀποκεφαλίσανε Και κάμανε μιὰ πόλη, Γερανῶς

349. Μεταγραμματισμός Ὅπως εἶναι ἄν ἀρεθῆ, Χρηματέω γιό ποτό Ἡνα γράμμ' ἄν ἀλλαχθῆ, Κάτοικαίς μέσα σ' αὐτό Ἐθνική Πότις

350. Δικτυωτόν * * * * *

Καθέτως και ὀριζοντίως: ἄρχαια χώρα τῆς Ἑσθρίας, χώρα τῆς βορείου Ἑσθρίας παγομένη ῥημα' παύσις ἐχθροπραξιών. Γενναία Σπάρτη

351. Κρυπτογραφικόν 12815675890= Ἦρος τ. Μηδικῶν 24584 =Θηλείον [πολέμου] 3502890 =Νήσος 4587540 =Ἦρος τῆς Τροίας 60441 =Πατριάρχ. τ. Γρα- 64850 =Θαλασινόν [φῆς] 7584 =Φρούριον 85690 =Λιθνημαδυσάρεστ. 9375898 =Καθ' ὄνους 012890 =Νήσος Μικρῆς Καλλιτέχνης

352. Ἀπροσδόκητον Ποῖος ἀνθρωπος εἰρηοεῖ μέ τό ἔνα του χέρι νά σταματήσῃ ὀλόκληρο τραῖνο; Ἀκαδημαϊκός Πολίτης

353. Διπλή Ἀκροστική μετ' Ἑλληνοσυναφάνου Τά μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἑλληνοσυναφάνου τοῦ τύπου * * * *

τοῦ ὁποῖου ζητεῖται ἡ λύσις, τῆ δε δεύτερος γράμματα εἶδος ποιήματος: 1, Βασιλεὺς τῆς Κίτιας, πατήρ τῆς Ἀνδρομάχης; 2, Ἐκομῆθη κολλὰ ἐστὶ δ, Δέν τὸν βλέπει κανείς; 4, Κατεσπατάλησε τὴν πειρικὴν κληρονομίαν. Ἄνευβις

354. Φωνηεντόλιπον τ - δυν - κ - λγτ Κορέδε

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Μαίνοντας στο ἄλλοκοί της Αικαλά Μωσς, στένω στα Διαπλάσιον φιλικῶς χαιρετισμοῦ. Νεγκρίτα

Ανταλλάσσω τετραδικία. Σουδία, Γιδας, Θεσσαλονίκη. Περιμένοτας; Ἀφρισμένη Θάλασσα (πρώην Λιάνα)

Για τις γιορτές στο Διαπλάσιον χίλιες καρδουλάδες, εἰδέξ. Φραγκίσιος, Ξενιτεμένο Πολιτάν

ΑΓΑΠΗΤΗ ΜΟΥ ΔΙΑΠΛΑΣΙΟΚΟΜΕ, Ἐλόντας νάχε μιὰ ἄμηση τῆς θύρας και ἄδους: π' ἔμηνερα. ἄμηνερα, χάρη πού μέσ' δίνει ἡ παιδική ἡμερομηνία ἄλληλογράφῳ μέ δίους και δίες. Μυρίνη, Τρελλό Φοιτητάκι, Κόρη τῶν Ἄθωνων, Ἐλευθέρα Περού, Μικρομύγαλη, Φιλόσοφη, Χαρίτη τῶν Παρισίων, Πανταχού Παρτί, ἰδιαιτέρως θ' α' ἐχρηστοδῶς ἡ ἄλληλογραφία σας. Περιμένο λοιπόν ἀπό δίους και δίες εἰς τὴν Δύση: Κύριον Ροδόλον Ἀλεξοπούλου (δὲ Πραγμάτισαν τῆς Σοκολάτας), Εἰς Ἄνδρον... Ἐξ χαιρετῶ

ΠΡΙΓΚΙΝΙΣΣΑ ΤΗΣ ΣΚΟΛΙΑΤΑΙ [ΚΕ' - 437]

Βέβαια, αἱ μαθητρίαι τῶ Ἀμερικανικοῦ ἑθροδεδούον τῆς μαθητρίαι τῶ σχολείου τῶν. Ροδόκλεια

Βασιλική και Μιχαλάκη Α. Καλεδώρα, τὰ συγχερητρία μου γιὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ μπαμπὰ σας γιοροσιστοῦ Νομοῦ μας. Ἐκἀβη

ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΩΝ ΚΥΚΛΩΝ !!! [ΚΕ' - 440]

Ανταλλάσσω κάρτες και γράμματα σὴν Δύση: Ἀκόουρα Ἀλεξάνδροβις, Poste Restante, Μετλήνην. Γηρέτα

Ἐὰ ἐχρηστοδῶσθε ἀπροδοκίκα ἄν εἶτε τὰ Διαπλάσιον τε λαβαίναν μέρος στο Διαγωνισμῶ μου Περιμένο σὴ Δύση: Κατὶ Ζαφειρίω (γιὰ τὸν Ἄνθια) Poste Restante, Μετλήνην. Ἄνθια

ΟΜΟΘΕΩΝΙΑ ΝΕΟΑΙΑΣ ΤΗΜΙΑ ΑΠΟΚΛΑΨΕΩΝ (Κόνησις) Ἀναμνηστικῶν—Μεσομαρτί, Λουλουδάκι—Μαρίνης, Ἀναθίνος Στέφανος—Κοσμάτος, Κόμα τῶ Ἰονίου—Πολλάτου, Ἐθνικός Ἰνικός—Γιάβας, Ἐπί: Ἀποκαλήφων: Ἐκτωρ

Ανταλλάσσω κάρτες και γράμματα σὴν Δύση: Ἀκόουρα Ἀλεξάνδροβις, Poste Restante, Μετλήνην. Γηρέτα

Αποκόπη τὴν ἄλληλογράφιαν ἔνεκεν μη νόμιμον ταξιδίου. Ἐβρην Γατεῦλα, Ἐλαβα εὐχαριστῶ ἔσπετα. Καρδερίνα

Ανταλλάσσω κάρτες, τετραδικία με δέ λους: σὴ νέα Δύση: Κ. Παχόγιαννην, μαθητρίαν Γυμνασίου, Σπάρτης. Μωσανγέτης Ἀπέλλων

Τὰς ΖΙΖΑΝΙΑ ἀνεγίχον τὰς ἀποκαλήφας: Φιλόσοφος—Τρεβέλινης: Χροσάλλης—Τζαμπλοβία, Ἐσποντοπούλη—Τέπρου, Ζαλόη Πέτρος—Μακρή, Δούλη Δοιδεκαήσος—Διαιρανῆς.

Ἐχρηστοί σε ὄλα τὰ Διαπλάσιον τε καλὲ Ἐ Πάσχα. Ἄρτερις, Ἐλιάνη, πού ἡ Δύση σας: γράφατε μου τὸ προηγούμενον γιὰ να σας ἀπαντήσω Πιγολέτο, λάθος, ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ Ρόμπος γιὰ να με ἀποκαλήφης es multum parvis. Μικρῆς Καλλιτέχνης

Ο Πιγολέτος εἴχεται σε ὄλα τὰ Διαπλάσιον τε καλὲ Πάσχα. [ΚΕ' - 449]

Στὸν Διαπλάσιον κομῶ εἰρηοεῖ με δέ ἄν τὴν καρδιά χαιρετῶμενο Πάσχα ΚΟΥΚΛΑ ΤΟΥ ΧΑΡΙΟΥ [ΚΕ' - 450]

Ἐχρηστοί στο Διαπλάσιον κομῶ καλὲ Πάσχα. Μεσοκό, ἔσπετα. Ἀκόουρα Λαπλάντ

Τρελλή Πεταλοφύτια, Ὅμορφη Κουκλίτικα, εὐχαριστοῦμαι γιὰ τὰ βραβεία. Μαίρη Λεῶ Σπέρτια Ροσπέταλα